NN 145/2020 (24.12.2020.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-85/18-4 od 15. rujna 2020.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2821

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Gordane Marušić-Babić, predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Z., koji zastupa opunomoćenica I. B., dipl.iur., po generalnoj punomoći, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., radi postupka ozakonjenja, u sjednici vijeća održanoj 15. rujna 2020.

presudio je

I. Poništava se odluka Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/1999, urbroj: 376-10-18-2 od 31. siječnja 2018.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Tužitelj je pokrenuo upravni spor radi poništenja akta tuženika (dopisa ravnatelja) klasa: UP/I-344-03/17-11/1999, urbroj: 376-10-18-2 od 31. siječnja 2018., na temelju članka 18. stavka 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK).

Osporenim aktom tuženika utvrđeno je da nije ispunjena zakonska pretpostavka za pokretanje postupka ozakonjenja na temelju članka 16. stavka 3. i 4. Pravilnika o načinu i uvjetima pristupa zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (»Narodne novine«, broj: 36/16. – dalje: Pravilnik), jer predmetni postupak može pokrenuti isključivo infrastrukturni operator, te je tužitelj pozvan da nakon što navedenu pretpostavku ostvari ponovno podnese predmetni zahtjev.

Tužitelj u tužbi u bitnome navodi da je navedenim dopisom tuženika u konkretnom slučaju odbačen njegov zahtjev za pokretanjem postupka ozakonjenja sukladno članku 16. stavku 4. Pravilnika, te da isti predstavlja pojedinačnu odluku kojom je odlučeno u njegovom pravu u toj upravnoj stvari. Odluku tuženika osporava zbog svih zakonskih razloga, navodeći da je tuženik pogrešno utvrdio da nisu ispunjene zakonske pretpostavke iz članka 16. Pravilnika, jer je on prethodno pokušao sam urediti međusobni odnos s operatorima i uz zahtjev je priložio svu potrebnu dokumentaciju. Navodi da se u postupku pozvao na potvrde o pravu puta koje mu je tuženik izdao, kao sastavni dio rješenja donesenih u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta za EKI izgrađenu na nekretninama na administrativnom području više jedinica lokalne i područne samouprave, koje u tužbi pobliže nabraja, a koja rješenja i potvrde su u vrijeme pokretanja postupka ozakonjenja bila izvršna i obvezivala stranke sukladno članku 18. stavku 3. ZEK-a. Smatra stoga da nije bilo mjesta odbacivanju zahtjeva za pokretanje postupka ozakonjenja na području gradova i naselja O., O., P, Đ., B. i M, kao niti za područje P. J., L., T., S. i V. T. za koja je također ponudio odgovarajuće dokaze o svojstvu infrastrukturnog operatora sukladno članku 3. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, a kojim dokazima tuženik raspolaže jer mu ih je po njegovom nalogu dostavio u postupcima pokrenutim radi izdavanja potvrde o pravu puta. Predlaže da Sud osporeni dopis tuženika poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava navode tužitelja u cijelosti. Smatra da je osporavani upravni akt zakonit te predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Prema podacima spisa nije sporno da je tužitelj 31. listopada 2017. podnio zahtjev za pokretanje postupka ozakonjenja temeljem članka 16. stavka 3. i 4. Pravilnika za područja gradova i naselja B. P. J., L., O., O., T., S., P., V. T., Đ., B. i M.